

til, komme tilbage dertil. Der staaer i Paragraphen: „Saafremt den nuværende Veidirecteur ansættes som Overveinspecteur osv.“ Jeg troer ogsaa her, at man i Ministeriet ved Affattelsen har holdt sig noget for meget til den daglige Sprogbrug. Her forudsættes en under Ministeriet staaende fast kongerigst Embedsmand, en saakaldet Veidirecteur, men en saadan Embedsmand eksisterer ikke. Forholdene kunne være noget eiendommelige i nærværende Dødsblik, og jeg kan ikke ganske sige, hvorledes de nu stille sig. Der har hidtil været en Aftale mellem Indenrigsministeriet og Krigsministeriet. Der har været beordret en Ingenieurofficeer til Veidirecteurforretningerne, og et Tilskud bliver fra Indenrigsministeriets Budget stillet til Krigsministeriets Disposition; og der er en Mand, der udfører de her omtalte Forretninger, men ikke en egen kongerigst Embedsmand, der forterer umiddelbart under Indenrigsministeriet som Veidirecteur. Jeg skulde ønske det for lidet heldigt, at man ved en saadan Lov som denne kom ind paa et saa personligt Forhold, som Udkaster har villet; hvis der skal blive Tale om Ordning i den Retning, bør det senere ske gennem Finantsloven, og man bør næppe allerede nu komme til saa at sige at votere Enkeltmands Ansættelse eller Ickeansættelse. Af Udkastets mange Enkeltheder vil jeg endnu kun nævne Estergivelsen af Gjælden til Ringkjøbing Amt. Jeg ekstjender tilfulde, at det fortjener alvorlig Overveelse, hvad der skal gøres, for at Ringkjøbing Amts Byrde ikke bliver for tung, men det kan dog ske paa forskjellig Maade. Naar der overhovedet stilles lempelige Vilkaar med Hensyn til Gjældens Afdrag, naar der kun fordrøes et meget ringe aarligt Afdrag, er det dog tvivlsomt, om det er rigtigt allerede nu at fastsætte, hvor stor Sum der skal afskrives. Det kan være, at man kan bestemme sig dertil allerede nu, men man kunde ogsaa gaae en anden Vej, man kunde undersøge, hvad Ringkjøbing Amt i en vis Periode kan taale at bære som aarligt Afdrag, og ikke strax stryge Hovedsummen, men opsætte en saadan Afgjørelse. Her er en virkelig og bestemt Forpligtelse, som paahviler Ringkjøbing Amt, men jeg indrømmer, at naar det skal overtage Bedligholdsbyrden, maa der tages

Hensyn til, at Byrden ikke bliver for stor. Den nærmere Prøvelse heraf maa imidlertid vistnok ligesom ved de andre Enkeltheder foreberedes ved et Udvalg til Afgjørelse ved anden Behandling.

Sonne: Jeg ønsker at henlede Opmærksomheden paa den vigtige Bestemmelse i de 3 første Linier af § 2, at Statskassens Forbring paa Veikassen skal falde bort. Nu blev der vel nylig sagt af den foregaaende høitærede Taler, at Veikassen var en egentlig Ting, men efter min Formening betegner den dog et Regnskab, der viser, hvilke Udgifterne have været til Hovedlandeveiens Anlæg og Vedligeholdelse, og den er indrettet for, at Bidrag til disse Udgifter kunne blive udbredede i det Forhold og der, hvor Loven har bestemt det, og ikke andre Steder. Men disse ordinaire Bidrag til Veikassen have ikke været tilstrækkelige. Saavidt jeg veed, har Staten aarlig bidraget Betydeligt, og da dette har været i en lang Række af Aar, skulde jeg tage meget fejl, om ikke dette Beløb andrager meget betydelige Summer. Jeg vilde ønske, at den høitærede Indenrigsminister kunde oplyse os om, hvor Meget det er, men jeg har Grund til at troe, at det er et stort Beløb. Saavidt jeg veed, vil dette Tilskud fra Statskassen i de senere Aar have andraget 50 indtil 100,000 Rd. aarlig, maaskee derover. Men nu stiller det Spørgsmaal sig for mig, om ikke de Amter, som efter den Lov, der blev behandlet her igaar, hvorefter Hovedlandeveiene gaae over til Amternes egen Vedligeholdelse, og som derved faae et større Bidrag til deres Veie, end mange andre Amter, om ikke disse Amter lide Uret ved, at man slaar en Streg over Veikassens Tilgodehavende. De have i alle disse Aar bidraget forholdsvis ligesaa Meget til Statskassen som de andre Amter, og have altsaa ogsaa deres forholdsvis Beløb tilgode, som de nu maae give slip paa. Men at Kjøbstæderne og Kjøbenhavn lide Uret, hvis man uden Bivære slaar en Streg derover, det er min fulde Overbeviisning, og man lægger derved en Byrde paa dem, som det ikke var tilfaldet, at de skulde bære. De have, hvad deres Veie og Hovedlandeveisgader angaaer, bidraget det Hele, som Loven bestemte. Alts, hvad de ikke have udre-